

Ewangelia na niedzielę: Ojciec nasz

Ewangelia XVII Niedzieli
Zwykłej (Rok C) i komentarz
tekstu. "— Panie, naucz nas
modlić się, tak jak i Jan nauczył
swoich uczniów. A On rzekł do
nich: — Kiedy będziecie się
modlić, mówcie: Ojciec, niech się
święci Twoje imię". Rozważanie
naszego dzieciństwa Bożego
nada je właściwy ton modlitwie,
która jest niczym innym, jak
tylko ufnym dialogiem syna z
ojcem, który go czule kocha.

Ewangelia (Łk 11,1-13)

Jezus, przebywając w jakimś miejscu, modlił się, a kiedy skończył, rzekł jeden z uczniów do Niego:

— Panie, naucz nas modlić się, tak jak i Jan nauczył swoich uczniów.

A On rzekł do nich:

— Kiedy będziecie się modlić, mówcie: Ojcze, niech się święci Twoje imię; niech przyjdzie Twoje królestwo! Naszego chleba powszedniego dawaj nam na każdy dzień i przebacz nam nasze grzechy, bo i my przebaczymy każdemu, kto przeciw nam zawini; i nie dopuść, byśmy ulegli pokusie.

Dalej mówił do nich:

— Ktoś z was, mając przyjaciela, pójdzie do niego o północy i powie mu: „Przyjacielu, pożycz mi trzy chleby, bo mój przyjaciel przybył do mnie z drogi, a nie mam co mu podać”. Lecz tamten odpowie z

wewnątrz: „Nie naprzykrzaj mi się! Drzwi są już zamknięte i moje dzieci są ze mną w łóżku. Nie mogę wstać i dać tobie”. Powiadam wam: Chociażby nie wstał i nie dał z tego powodu, że jest jego przyjacielem, to z powodu jego natręctwa wstanie i da mu, ile potrzebuje.

I Ja wam powiadam: Proście, a będzie wam dane; szukajcie, a znajdziecie; kołaczcie, a zostanie wam otworzone. Każdy bowiem, kto prosi, otrzymuje; kto szuka, znajduje; a kołaczącemu zostanie otworzone.

Jeżeli któregoś z was, ojców, syn poprosi o chleb, czy poda mu kamień? Albo o rybę, czy zamiast ryby poda mu węża? Lub też gdy prosi o jajko, czy poda mu skorpiona? Jeśli więc wy, choć źli jesteście, umiecie dawać dobre dary swoim dzieciom, to o ileż bardziej Ojciec z nieba udzieli Ducha Świętego tym, którzy Go proszą.

Komentarz

Św. Josemarię wzruszała scena, którą przytacza nam ten fragment Ewangelii: „Jezus przebywa stale ze swoimi uczniami, poznaje ich, odpowiada na ich pytania, rozwiązuje ich wątpliwości. Owszem, jest Rabbim, Nauczycielem, który przemawia z władzą, Mesjaszem wysłanym przez Boga, ale jest zarazem przystępny, bliski. Pewnego dnia Pan Jezus oddala się na modlitwę; uczniowie znajdowali się w pobliżu, patrząc, być może, na Niego i próbując odgadnąć Jego słowa. Kiedy Jezus wraca, jeden z nich prosi: *Domine, doce nos orare, sicut et Ioannes docuit discipulos suos*; Panie, naucz nas się modlić, jak i Jan nauczył swoich uczniów”[1]. Jakże zauważalna była intensywność modlitwy Jezusa, do której uczniowie

czują się przyciągnięci, ale nie chcą przeszkadzać?

Jezus odpowiada naturalnie, ucząc ich po prostu włączenia się w Jego modlitwę: „Kiedy będziecie się modlić, mówcie: Ojcze, niech się święci Twoje imię; niech przyjdzie Twoje królestwo!” (w. 2). Pierwszą rzeczą jest zwrócenie się do Boga jako „Ojca”, ponieważ jesteśmy dziećmi Boga. Rozważanie naszego dziecięctwa Bożego nadaje właściwy ton modlitwie, która jest niczym innym, jak tylko ufnym dialogiem syna z ojcem, który go czule kocha.

Jezus, Syn, który rozmawia ze Swoim Ojcem, dzieli się ze swoimi uczniami i z nami uczuciami, które nosi w głębi Swego serca i które są tematem Jego modlitwy i naszej. Po pierwsze, „niech się święci Twoje imię”. Bóg nie potrzebuje, abyśmy Mu to przypominali, ale dobrze jest, abyśmy my to rozpoznali, abyśmy

nie zapomnieli, gdzie znajduje się źródło wszelkiej świętości. Następnie dodaje „niech przyjdzie Twoje królestwo”, czyli pragnienie, aby Bóg królował we wszystkich duszach, aby były szczęśliwe i zbawione. Również i w tym przypadku On jest pierwszym, który jest zainteresowany urzeczywistnieniem tego faktu, ale liczy na nasze naleganie i na to, że dołożymy środków, które pomogą mu zapanować we wszystkich sercach i w świecie.

Następnie proponuje skierowanie trzech próśb, by ubłagać to, czego nam najbardziej potrzeba w teraźniejszości, w odniesieniu do przeszłości i patrząc w przyszłość.

Po pierwsze: „Naszego chleba powszedniego dawaj nam na każdy dzień” (w. 3). Prosimy Boga o codzienne pożywienie każdego dnia, skromne posiadanie tego, co

konieczne, dalekie od bogactwa i nędzy (por. Prz 30, 8). Ojcowie Kościoła widzieli w chlebie, o który prosi się tutaj nie tylko materialne pożywienie, ale także Eucharystię, bez której nie możemy żyć jako prawdziwi chrześcijanie. Kościół ofiaruje nam ją codziennie podczas Mszy św. Obyśmy tylko nauczyli się ją doceniać i znaleźli w niej siłę na cały dzień!

W drugiej prośbie z tej serii, „przebacz nam nasze grzechy, bo i my przebaczymy każdemu, kto przeciw nam zawini” (w. 4), błagamy, aby nasze sumienie zostało uwolnione od wszystkiego, co je gnębi. Pan wie, że jesteśmy słabi. Dlatego zaprasza nas do prostoty, aby rozpoznawać nasze błędy, ograniczenia i grzechy, by prosić o przebaczenie i by zadośćuczynić za nie z wielką miłością.

W końcu, Jezus sugeruje, byśmy prosili Boga, aby nas nie wydał na pokuszenie (por. w. 4). Co dokładnie chcemy powiedzieć, gdy o to prosimy? To jak synowskie zwierzenie się syna, który otwiera swoje serce przed Ojcem. Benedykt XVI komentuje, że w tej prośbie mówimy do Boga: „Wiem, że potrzebne mi są doświadczenia, ażeby czysta się stała moja najgłębsza istota. Jeśli te doświadczenia pozostają w Twoich rękach, jeśli – jak to było w przypadku Hioba – pozostawiasz złu trochę wolnej drogi, to pamiętaj, proszę, o moich ograniczonych możliwościach. Nie licz za bardzo na mnie. Nie przesuwaj zbyt daleko granic, w których mogę doznawać pokus, i bądź w pobliżu z Twoją opiekuńczą ręką, gdy moja miara zaczyna już dobiegać końca. (...) Powtarzamy tę prośbę z ufną pewnością, którą święty Paweł przybrał dla nas w słowa: «Wierny

jest Bóg i nie dozwoli was kusić
ponad to, co potraficie znieść, lecz
zsyłając pokusę, równocześnie
wskaże sposób jej pokonania, abyście
mogli przetrwać» (1 Kor 10, 13)”[2].

[1] Św. Josemaría, *To Chrystus
przechodzi*, 108.

[2] Joseph Ratzinger - Benedykt XVI,
*Jezus z Nazaretu. Od chrztu w
Jordanie do Przemienienia* (Kraków,
Wyd. M, 2007), 142-143.

Francisco Varo

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/gospel/ewangelia-siedemnastaniedziela-czas-zwykly-rok-c/>
(21-03-2026)